

Los Libertadores

Στίχοι: **Pablo Neruda**

Μουσική: **Μίκης Θεοδωράκης**

Εκτελέσεις:

ρία Φαραντούρη

Κι έρχεται το δέντρο, το δέντρο
της καταιγίδας, το δέντρο του λαού.
Απ' τη γη ανεβαίνουν οι ήρωες του
όπως τα φύλλο απ' το χυμό,
κι ο άνεμος θρίβει τα φυλλώματα
της βουερής ανθρωποθάλασσας
ώσπου πέφτει στη γη ξανά.
Κι έρχεται το δέντρο, το δέντρο
που τράφηκε με γυμνούς νεκρούς,
νεκρούς μαστιγωμένους
και πληγωμένους,
νεκρούς με απίθανη όψη.
παλουκωμένους σε κοντάρια,
κομματιασμένους στην πυρά,
αποκεφαλισμένους με τσεκούρια,
πετσοκομμένους απ' τα τέσσερα άλογα,
σταυρωμένους μες στην εκκλησιά.
Κι έρχεται το δέντρο, το δέντρο
που `ναι οι ρίζες του ζωντανές,
πήρε μαρτυρικό νίτρο,
φάγαν οι ρίζες του αίμα,
ρούφηξε δάκρυα απ' το χώμα:
τ' ανέβασε με τα κλαδιά του,
τα μοίρασε μες στην αρχιτεκτονική του.
Γίναν αόρατα λουλούδια, άλλοτε λουλού-
δια θαμμένα
κι άλλοτε τα πέταλα τους
φωτίσαν σαν πλανήτες.
Κι ο άνθρωπος μάζεψε απ' τους κλώνους
τα δεμένα μπουμπουκάκια,
χέρι χέρι τα παράδωσε
τα ρόδια ή μαγνόλιες,
και κείνα ευθύς τη γη ανοίξαν,
κι έφτασαν ψηλά ως τ' αστέρια.
Αυτό το δέντρο των ελεύτερων.
Το δέντρο γη, το δέντρο ούννεφο,
το δέντρο ψωμί, το δέντρο ακόντιο,
το δέντρο γροθιά, το δέντρο φωτιά.

Το πνίγουν τα φουρτουνιασμένα νερά
του νύχτιου καιρού μας,
μα στο κατάρτι ζυγιάζεται
της εξουσίας του ο τροχός.
Άλλοτε πάλι ξαναπέφτουν
τα κλαδιά σπασμένα απο την οργή
και μια στάχτη απειλητική
σκεπάζει το αρχαίο μεγαλείο του:
έτσι πέρασε μες από άλλους καιρούς,
έτσι ξέφυγε το άγχος το θανατερό,
ώσπου ένα χέρι μυστικό,
κάποια μπράτσα αναρίθμητα,
ο λαός, φύλαξε τα κομμάτια,
έκρυσσε αναλλοίωτους κορμούς,
και τα χείλη τους ήταν τα φύλλα
του πελώριου μοιρασμένου δέντρου
που διασπάρθηκε σ' όλες τις μεριές,
που ταξίδεψε μ' όλες του τις ρίζες.
Αυτό είναι το δέντρο, το δέντρο
του λαού, όλων των λαών
της λευτεριάς, του αγώνα.
Έλα ως τη χαίτη του,
άγγιξε τις ξανανιωμένες του αχτίδες,
βύθισε το χέρι στα εργαστήρια
όπου ο παλλόμενος καρπός του
το φως του διαδίδει καθημερινά.
Σήκωσε τη γη τούτη στα χέρια σου,
μέθεξε σε τούτη τη λαμπρότητα,
πάρε το ψωμί σου και το μήλο σου,
την καρδιά σου και το άτι σου
και στήσε φρούριο στο σύνορο,
στη μεθόριο της φυλλωσιάς του.
Υπερασπίσου τα χείλη
κάθε στεφάνης του,
μοιράσου τις εχθρικές του νύχτες,
άγρυπνα για το τόξο της αυγής,
στηρίζοντας το δέντρο, το δέντρο
που μεστώνει καταμεσής στη γη

Καταχώριση στο stixoi.info: ΧΑΙΝΗΣ, 02-08-2014

http://www.stixoi.info/stixoi.php?info=Lyrics&act=details&song_id=58265